

ŠVÝCARSKO RHM 2008 - letní

Na letní setkání RHM jezdím od roku 2000. Letošní setkání bylo výjimečné, slavnostní. Ptáte se proč?

Sraz ženského spolku RHM slavil své 40-té narozeniny. Principem srazu je, že se lezkyně z různých zemí scházejí každý rok v jedné z jejich zemí. Pořadatelky zorganizují vždy všechno pro ty ostatní. Je úžasné, že to už funguje čtyřicet let. Hlavní myšlenkou zakladatelky RHM, Švýcarky Felicitan von Reznicek bylo spojení horolezkyň napříč zeměmi, tedy bez ohledu na železnou oponu, horolezkyň, pro které neznámá lezení pouze malé intermezzo mezi mládím a sňatkem (s horolezcem). Členka vstupující do klubu musela vylézt na prvním v horách aspoň čtyřku. Dnes se nic takového nekontroluje, ale tento požadavek je překonán.

Na oslavy do centrálního Švýcarska, do Melchtalu přijelo z Čech 12 horolezkyň, společně s Bláží Karasovou. Bláža je jednou ze zakladatelek a účastnic I. setkání v srpnu 1968 ve Švýcarsku. Bylo zážitkem sedět vedle ní a poslouchat, jaké to tehdy bylo.

Teď ale k tomu našemu letošnímu srazu. Do jednotlivých lezeckých oblastí se muselo denně dojíždět, ale každý si přišel na své, ať milovníci sportovního lezení nebo horských vícedélkových cest na vápně.

Hned první den jsme využily s Maruškou přítomnosti horského vůdce Frenka a vyjeli jsme s ním do oblasti Ofen do sektoru Dach. Lezly jsme se Švýcarkou Charlottou cestu Spitzmuis 5c (6a). Ostrá, pevná skála, nechtěla bych tady uletět, skála by fungovala jako dobré struhadlo.

Třídélkové plotnové cesty v údolí pod Pilatusem jsme lezly ve společnosti Polek. Sportovního lezení jsme užívaly dokonce po dva dny v závěru Melchtálského údolí, u jezera Melchsee, kam jsme vyjely autem. Tady jeden nevěděl co dříve lézt. Pro našince ráj. V 6-ti lezeckých sektorech 110 zajištěných cest, od 20 do 60m!

Po týdnu lezení proběhla závěrečná párty na oslavu narozenin ve velkém stylu. Nechybělo dobré jídlo, sýrové fondy, focení, tanečky, povídání

S Maruškou jsme si Švýcarsko prodloužily, abychom ještě stihly úžasné lezení na žulových plotnách pod sedlem Grimselpass. Devět délek bylo k uchrochtání, jen velký vítr nám nedovolil slaňovat stěnou, ale musely jsme scházet. Kratší lezení na plotnách poblíž Sustenpassu, ale opět s nádhernými výhledy do údolí.

Jaká by to byla návštěva Švýcarska, kdybychom si nepochodily po ledovci? A tak jsme vyrazily ze sedla Sustenpass na 2 dny na chatu Tierberglühutte. Při tříhodinové cestě na chatu nás zastihla dost silná bouřka s deštěm. V myslích jsme prosily všechny andělíčky strážníčky, aby nás ochránili a nechali nás žít. Vyslyšeli nás, takže živé, ale totálně promočené jsme došly kolem 21h. na chatu, kde jsme dost vyděsily chatařku. Když se probrala z šoku, tak nám prodala čaj a ubytovala nás. Slunečné ráno bez deště, jen s občasným mrakem nám slibovalo krásný den a to jsme ještě netušily, že budeme celý den o samotě. Všude v průvodcích jsme četly, jak tu bývá hodně lidí, ale 20. srpna 2008 jsme si to na ledovci pod Sustenhornem užívaly bez lidí v mačkách a s cepínem. Musely jsme dost hlídat trhliny, našlo se pár exponovaných míst. Původně byl naším cílem Sustenhorn(3502), ale jako magnetem nás na svůj vrchol přitáhl Gwachtenhorn (3420).

Poslední už loučící se dny patřily lezení v sedle Furkapassu. 4 délky poslední cesty krásného lezení na žule rušilo jen drobné poprčávání, které pak přešlo v dešť. Kazící se počasí nám ulehčilo balení a odjezd domů, lítost z konce dovolené nebyla díky tomu tak veliká.

